

тежко проехтява гръмотевица. И отново тая дълбока тишина, въ която ми се струва, че всичко спи — и войниците въ окопитѣ, и часовитѣ. Азъ не мога повече да търпя, не искамъ да будя пакъ ординарцитѣ и ставамъ. Излизамъ навънъ. Очитѣ ми, не свикнали още съ мрака, не виждатъ, нѣкакви петна само играятъ и трептятъ предъ мене. Следъ малко виждамъ слабо вече, разбирамъ де съмъ и тръгвамъ къмъ окопитѣ. Нарочно оставямъ саблята слабо да звънти — тъй войниците ме познаватъ и не ме взематъ за чуждъ. Надничамъ въ окопа: свити, съ дигнати яки на шинелитѣ, съ кръстосани и скрити въ ржавитѣ ржце, между които изправени нагоре се издигатъ пушките, войниците спятъ единъ до други, тъй както сж наредени, безмълвни, неподвижни. Спятъ всички.

— Буденъ нѣма ли нѣкой тукъ?

— Будни сме, господинъ подпоручикъ, — обажда се добродушно и просто нѣкой. — Може ли да се спи въ такъвъ дъждъ?..

Но азъ чувамъ хъркане, виждамъ редица неподвижни фигури. Мнозина, разбира се, спятъ. Но нищо. Достатъчно е, че има будни.

Излизамъ предъ окопитѣ и наблизо намирамъ часовоя.

— Има ли нѣщо?

— Нищо нѣма, господинъ подпоручикъ. Пружока само свѣти. Нѣматъ работа!..